

Ἐκ τοῦ οὗς. γαργαζούλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ζά.

Τὸ φυτὸν λωτός ὁ ἐδώδιμος (lotus edulis) τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκάρπων (leguminosae). Συνών. μοσκοκερατριά.

γαργαζούλι τό, Κεφαλλ. κ. ἄ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ὁ καρπὸς τῆς γαργαζουλῆς.

γαργάλα ἡ, Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν.) Ἡπ. Θεσσ. (Ἄλμυρ.) Κεφαλλ. γαργάρα Ἡπ. Θεσσ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαλίζω. Τὸ γαργάρα κατ' ἐξακολουθητικὴν ἀφομοίωσιν ἢ ἐξ ἀμαρτύρου τύπου γαργαρίζω τοῦ γαργαλίζω, δ ἰδ.

1) Τὸ νὰ ἐρεθίσῃ τίς τινα διὰ γαργαλισμοῦ Ἡπ. Θεσσ. (Ἄλμυρ. κ. ἄ.): Ἄσμ.

Ὅποιος πίνει γάλα, | τοῦ κολλάει γαργάλα (παιδικόν) Ἄλμυρ. Συνών. γαργαλέα, γαργάλεμα, γαργαλητό, γαργαλίκεμα, γαργαλίκημα, γαργάλισμα 1, γαργαλισμός. 2) Τὸ ἔντομον μυῖα ἢ ἱππόβοσκος ἢ ἱππειος (hippobosca equina) τοῦ γένους οἰστρῶν (oestridae), παράσιτον μὲ κεντήματα ἐνοχλητικὰ ἐπὶ τῶν ἵππων, ὄνων καὶ ἡμιόνων Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν.) Συνών. ἀλογόμυιγα, βοιδόμυιγα. 3) Μικρὸν οἰδημα τῆς ἐπιδερμίδος προερχόμενον ἐξ ἐρεθισμοῦ Κεφαλλ.

γαργαλέα ἡ, Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαργάλε μεταπλασθέντος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλήξεως -έα, δι' ἣν ἰδ. -ζά, τῆς κατ' ἐξοχὴν πληγῶν δηλωτικῆς.

Γαργάλα 1, δ ἰδ.

γαργαλέλλι τό, ἀμάρτ. γαργαλέλλι Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαργάλε καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι. Ἡ τροπὴ τοῦ λ εἰς ν κατ' ἀνομοίωσιν.

Ἡ σκανδάλη τοῦ πυροβόλου ὄπλου. Συνών. γαργαλέττο 1, γαργάλε 1, γαργαλίδι 2, γαργαλίκι 2, γαργαλίσος, γαργαλιστήρι 2.

γαργάλεμα τό, σύνθηθ. γαργάλ-λεμα Σύμ. γαργάλεμα βόρ. ἰδιωμ. γαργάλεμαν Πόντ. (Οἶν.) γαργάλεμα Μεγίστ. γαργάλεμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαλεύω.

1) Γαργάλα 1, δ ἰδ., σύνθηθ. 2) Εὐσίμον, σκάλισμα Πόντ. (Οἶν.)

γαργαλέττο τό, Καππ. (Ἀραβάν.) Κρήτ. Μῆλ. Σῦρ. γαργαλέτσο Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαργάλε καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έττο.

1) Γαργαλέλλι, δ ἰδ., Κρήτ. Σῦρ. 2) Εὐλὸν διὰ τοῦ ὁποίου σκαλίζων τις ἐρευνᾷ Καππ. (Ἀραβάν.) 3) Εἶδος χρυσοῦ περιδεραίου Μῆλ. 4) Μεταφ. ἐλατήριον, κίνητρον Κίμωλ.: Ἐχει γαργαλέττο μέσα του (δρᾶ, ἐνεργεῖ).

γαργαλεύω πολλαχ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) γαργαλεύον πολλαχ. βόρ. ἰδιωμ. γαργαλεύγω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κάρπ. κ. ἄ. γαργαλ-λεύγω Σύμ. κ. ἄ. γαργουλεύω Καππ. (Ἀραβάν.) γαργαλεύω Πόντ. (Οἶν. Σινώπ.) ἄργαλεύω Ἡπ. γαργαλεύω Κύπρ. γαργαλ-λεύγω Μεγίστ. γαργαλ-λεύγω Κάρπ. Τῆλ. γαργαλ-λεύγω Ρόδ. γαργαλ-λεύγω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαργάλα.

1) Γαργαλίζω Α 1, πολλαχ. καὶ Καππ. (Σινασσ.): Παροιμ.

Κουφοῦ καμπάνα καὶ ἂν χτυπᾷς, νεκρὸν καὶ ἂν γαργαλεύῃς καὶ μεθυσμένον ἂν κερνᾷς, ὅλα χαμένα πάντε

(ἐπὶ ματαιοπονίας) Ἀθῆν. β) Ἐνεργῶ ψαῦσιν προκλητικὴν ἀφροδισίου ἐρεθισμοῦ Λεξ. Δημητρ. γ) Διεγείρω τὸν πόθον τινὸς διὰ πράξεως ἢ λόγου Λεξ. Δημητρ.

δ) Θωπεύω Κάρπ. 2) Ψηλαφῶ, ἐρευνῶ, ψάχνω Θράκ. (Τσακίλ.) Καππ. (Ἀραβάν.) Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Οἶν. Σινώπ.): Ἐκεῖ π' τὸν γαργάλεψε, τὸνε τζιῖδ'σε Τσακίλ. Γαργαλεύω τῇ ροιῇ (ψάχνω μεταξὺ τῶν κλώνων πρὸς εὗρεσιν καρπῶν) Πελοπν. (Μάν.) 3) Κινῶ, σείω Θράκ. (Σαρεκκλ.): Τὸν γαργαλεύω λίγο γὰ νὰ ξυπνήσῃ. Καὶ ἀμτβ. κινουμαι, σαλεύω Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ. Τσακίλ.): Ὁ δράκως, ἅμα ἢ φλόγα ἀρχίνεψε ν' ἀνάβ', ἀρχίνεψε καὶ αὐτὸς νὰ γαργαλεύῃ (ἐκ παραμυθ.) Σαρεκκλ. || Φρ. Δὲ γαργαλεύει (ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ ζώου οὐδὲν σημεῖον δεικνύοντος) αὐτόθ.

4) Σκαλίζω Καππ. (Ἀραβάν.): Γαργαλεύει τὰ δόντια του. 5) Ὁμαλίζω τὸ ἐσκαμμένον μέρος, ὅπου μέλλει νὰ γίνῃ σπορὰ Καππ. (Ἀραβάν.) 6) Παράγω κρότον Θράκ. (Σαρεκκλ.): Κάποιος ποδ'κός γαργαλεύει.

γαργαλήθρα ἡ, Κῶς κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαλεύω.

1) Ἡ κλειτορίς τοῦ γυναικείου αἰδοίου Κῶς. Συνών. γαργάλε 2. 2) Ἐξόγκωμα ἀγν. τόπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγολίθι 2.

γαργαλητό τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Γβλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 11—Λεξ. Βλαστ. 389 Δημητρ. γαργαλητῖο Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαλῶ, δι' δ ἰδ. γαργαλίζω.

Γαργάλα 1, δ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Οἱ κλέφτες... νοιῶσαν ἓνα γαργαλητό τόσο ξινὸ μέσ' ὅς τὸ λαρόγγι, ποῦ σφίγγαν τὰ σαγόνια τους μὴ σκάσουνε τὰ γέλια Γβλαχογιάνν. ἐνθ' ἂν. Ἐκάμαμε γαργαλητῖο, μαθὲ ἐγαργαλειόμιστα συναμεταξὺ μας Μύκ.

γαργάλε τό, σύνθηθ. γαργάλ' πολλαχ. βόρ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαλίζω.

1) Γαργαλέλλι, δ ἰδ., σύνθηθ. 2) Γαργαλήθρα 1, δ ἰδ., σύνθηθ. 3) Φυτὸν τι ὅπερ τιθέμενον ἐπὶ τοῦ μεταξοσκώληκος συντελεῖ εἰς τὴν ταχείαν ἀνάπτυξιν τοῦ Ἴων. (Κρήν.)

γαργαλιάρης ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Σουδεν.) κ. ἄ.—(Ν'Εστ. 20, 1054).

Ἐκ τοῦ οὗς. γαργάλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

1) Ὁ εὐκόλως γαργαλιζόμενος ἐνθ' ἂν. 2) Μεταφ. ὁ ἀρεσκόμενος εἰς ἐρωτικὰς ἐπαφάς, ἐρωτύλος (Ν'Εστ. ἐνθ' ἂν.): Ποίημ.

Λεβεντιγὲς καὶ χάρες | καὶ οἱ μικροῦλλες γαργαλιάρης.

γαργαλίδα ἡ, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κεραι. Οἶν.) γαργαλ-λίδα Χίος.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαργαλήθρα, εἰς δ ὑποκατεστάθη ἢ κατάλ. -ήθρα ὑπὸ τῆς -ίδα, ἢ ἐκ τοῦ οὗς. γαργαλῶ-νας, δι' δ ἰδ. γαργαλῶνας, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Πβ. Κορ. Ἱπποκρ. ἀρχ. ἱατρ. 172, ὅπου ἡ λ. συνδυάζεται πρὸς τὸ ἀρχ. γαργαλῶν.

1) Ἀδὴν ἐν γένει Χίος κ. ἄ.—Λεξ. Βλαστ. 387. β) Πληθ., οἱ ἀδένες τοῦ λαιμοῦ, αἱ ἀμυγδαλαὶ πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαργαλίδι 1β. γ) Πᾶν ἐν γένει ἐκ-

